

Αρχές Ιουνίου, οκτώ μέρες πριν την δεύτερη φετινή εκλογική αναμέτρηση. Νωρίς πρωί Σαββάτου, το εθνικό οδικό δίκτυο Αθηνών - Κορίνθου διοχετεύει πλήθος οχημάτων προς το "αυλάκι". Πολύ λίγα από αυτά συνεχίζουν προς την πρωτεύουσα της Αρκαδίας.

Με ένα μέλλον αβέβαιο, ένα παρόν επώδυνο και ένα παρελθόν που προοδευτικά γίνεται ασύγκριτα λαμπερό οδηγούσα νότια ταξιδεύοντας ταυτόχρονα όχι μόνο στο χώρο, στον τόπο δηλαδή αλλά και στο χρόνο. Μπροστά μου, πέρα από την λευκή μουσούδα του XC 60, δεν ξετυλιγόταν η μαύρη ασφαλτος ανάμεσα στο θερινό Ελληνικό τοπίο, αλλά και από το παρελθόν. Τέλη δεκαετίας του '70 ήταν όταν ακολουθούσα το ίδιο δρομολόγιο, για πρώτη φορά, αυτόνομα.

Τότε λοιπόν,

κάτι λιγότερο από 1.000 κυβικά ήταν μεγαλείο, το ABS, το ESP ήταν επιστημονική φαντασία, το a/c εξεζητημένα, σχεδόν ανεφάρμοστη, πολυτέλεια, τα αυτόματα κιβώτια, η τετρακίνηση, η υδραυλική υποβοήθηση πράγματα του μύθου, οι συναγερμοί, τα συστήματα ήχου σχετικά άχρηστα και τα κινητά, τα bluetooth, οι θύρες usb, ακόμα δεν είχαν υπήρχαν ούτε στα «χαρτιά».

Οι δεκάρες ζάντες γύριζαν σβέλτα πάνω στις γλιστερές οδικές επιφάνειες, τα πίσω παράθυρα (του Mini) κρατημένα ανοικτά με ένα “χαταπόδι” που έτρεχε εξωτερικά στο πίσω παρ-μπριζ, από τα μπροστινά συρόμενα, ανοικτό το πίσω κομμάτι, που τεκμηριωμένα έφερνε περισσότερο αέρα, και ίσα που έφτανε στα αυτιά σου ένα παραμορφωμένο μουρμουρητό από το 8

track

, κάτι σε D

ire

Straits

. Θαύμαζες το εξωτικό για τα μέτρα της εποχής

motolita

που χαιρόσουν να το στρίβεις. Τσιγαριά φυσικά, μια τρελή απόλαυση των ημερών εκείνων και πλήρης επίθεση από το πρώτο χιλιόμετρο για να φθάσεις γρήγορα. Λες και μισή ώρα έκανε διαφορά, αλλά δεν το έκανες για τον χρόνο.

Το εθνικό δίκτυο χωρίς το μεσαίο στηθαίο, μιάνιση λωρίδα φάρδος, ζούσες περισσότερο απέναντι παρά στο δικό σου ρεύμα, Μετά την Κόρινθο διέσχιζες τους στενοούς δρόμους του Άργους, πέρναγες τους Μύλους, ήλπιζες να “καθαρίσεις” στις ευθείες ότι μπορούσες, από τους προπορευόμενους για να ανέβεις πιο καθαρά τον αθάνατο “Κολοσούρτη”. Από την μία

στην άλλη πολύ κλειστό κομμάτι, στενό μέχρι να ανέβεις στο υψίπεδο.

Κατακαλόκαιρο μπορεί να έβλεπες το δείκτη του, έξτρα, οργάνου της θερμοκρασίας (Veglia πιθανότατα) να ακουμπά να κόκκινα. Ανεφοδιασμός. Με ένα χιλιακάκι δραχμές έβαζες καμιά σαρανταριά λίτρα super στα διπλά ρεζερβουάρ και συνέχιζες ευτυχής για Σπάρτη, αφήνοντας αριστερά σου μυθικές διασταυρώσεις προς τα “βήτα” του Πελοπόννησιακού Ακρόπολις με Βρέσθena, Βούρβουρα Βασαρά, Βαμβακού φτάνοντας στον Ευρώτα. Μέσα από την πόλη, και μέτραγες ανάποδα για να αντικρίσεις το γαλάζιο του μυχού του Λακωνικού κόλπου.

Στις μέρες μας.

Έχω βάλει το cruise control, στα 150, έχω πρασινίσει όλο τη βάση του panel, ενεργοποιώντας ότι υπάρχει και δεν υπάρχει, παραχωρώντας τα κουμάντα στο όχημα και τα blis του.

Διζωνικός κλιματισμός, αριστερά στα 20, δεξιά 25, το
usb
stick
στη θέση του αφήνοντας γλυκιές μελωδίες από το παρελθόν (Magnet
&
steel
,
Walter
Egan

), που ακούγονται με εξαιρετη πιστότητα σε μια πολύ ήσυχη καμπίνα. Για να μην με πάρει ο ύπνος, προϋπολογίζω που θα με φρενάρει το σύστημα και προσπαθώ να βρίσκω ανοικτό πεδίο, ώστε να περνάει αφρενάριστο, πράγμα εύκολο καθότι η κυκλοφορία αραιώνει. Με άνεση και ταχύτητα, διαπερνά τις σήραγγες και μας φτάνει σε χρόνο αστραπιαίο, σε σύγκριση με το παρελθόν, στην Τρίπολη. Που να ξερε ο στρατηγός Θεόδωρος Κολοκοτρώνης πως λιγότερο από 200 χρόνια μετά την ημέρα που έμπαινε στην πόλη χωρίς οι οπλές του αλόγου του να πατούν στη γη, από το πλήθος των πτωμάτων, δεν θα υπήρχε χώρος για να παρκάρεις.

Κάποια πράγματα όμως παραμένουν αναλλοίωτα, σκέφτομαι καθώς κοιτώ το τιμολόγιο με τα αγαθά που πουλά το γαλακτοπωλείο. Οι τιμές των δραχμών, καλυμμένες και από πάνω οι νέες με τα ευρώ. Είχα γνωρίσει το κατάστημα πριν τριάντα χρόνια στο ξεκίνημα της θητείας μου στο 11ο Σ.Π. Υπήρχε κι άλλα τριάντα χρόνια πιο πίσω και θεωρώ υποχρέωσή μου να περνώ από εκεί σε μια προσπάθεια να συνεχίσει να υπάρχει, έτσι απaráλλαχτο όπως το γνώρισα και να το τρέχει η δεύτερη γενιά. Κράτα Γιάννη Κανατά και άσε την τάξη, την ευνομία του Calgary και τις σκέψεις για μετανάστευση.

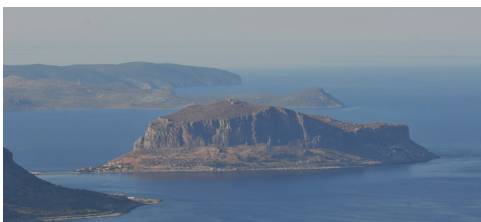
Λίγο πριν τις δύο ήμαστε το τελευταίο όχημα που επιβιβάζεται στο ferry από την Πούντα για την Ελαφόννησο. Τα ρηχά, διαφανή νερά δημιουργούν μια ευχάριστη διάθεση. Δεκαπέντε χρόνια έχουν παρέλθει από την τελευταία επίσκεψη. Ο δρόμος που οδηγεί στην περιφημη διπλή παραλία του όρμου Σαρακίνικου είναι πια ασφαλτοστρωμένος και η δόμηση στο νησί των 19 τετραγωνικών χιλιομέτρων διακριτή.

Τρία κορίτσια 15 χρονών, Ελληνίδες, δίπλα μας φεύγουν. Αφήνουν πίσω τους τρεις συσκευασίες νερού του ενάμιση λίτρου. Λίγο αργότερα καταφθάνει παρέα Γερμανών. Έξι άνδρες με πέδιλα στις κάλτσες τους, μιλάνε αυτή την ηχητικά άσχημη γλώσσα των παραγγελμάτων αρκετά ενοχλητικά. Κάποιος παίρνει τα “νερά” των κοριτσιών και τα πηγαίνει στον κάδο των απορριμάτων. Ατυχώς δεν μαζεύει και τις λίγες διάσπαρτες “γόπες”. Το καλοκαίρι του 2012 δεν με αφήνει ούτε να σιχαθώ τους Τεύτονες.

Έτερο ζευγάρι Ελλήνων ταλαιπωρεί δυο ρακέτες, μια κίτρινη μπάλα και την ακοή μου. Βούλγαρος πολίτης λαμβάνει και εκτελεί παραγγελίες για καφέδες και τoστ καθώς σαρώνει τις παραλίες με “γουρούνα”. Δεν μπορώ να φανταστώ στις μέρες της αιχμής τι μπορεί να συμβαίνει. Τότε, που περισσότερα από 1.600 οχήματα διακινούνται καθημερινώς από την Πούντα, σε αντίθεση με τα εκατό εκείνης της ημέρας. Αν αυτή είναι η ιδέα για τη βιομηχανία του Τουρισμού και το εισόδημα που κομίζει, αν αυτός είναι ο άξονας της ανάπτυξης ας εφαρμοστεί χωρίς εμένα.

Εξαιρετικής ομορφιάς ορεινό πέραςμα της Λακωνικής Χερσονήσου μας οδηγεί στην Μονεμβάσια.

Τριακόσια μέτρα ουρά σχημάτιζαν τα παρκαρισμένα οχήματα έξω από την καστροπολιτεία . Εννοείται ότι είχαν παρκάρει και εκεί που προβλέπεται χώρος μόνο για τα δίκυκλα. Το φως λιγοστεύει, ο άνεμος πέφτει και το σκηνικό αποκτά μια γαλήνη. Κόσμος λίγος.

“Από τον Οκτώβριο του '11 καταλάβαμε και εμείς τι σημαίνει κρίση” αποφαινεται ο συμπαθής εστιατορας μετά από ολιγόλεπτη συζήτηση.

Την επόμενη μέρα

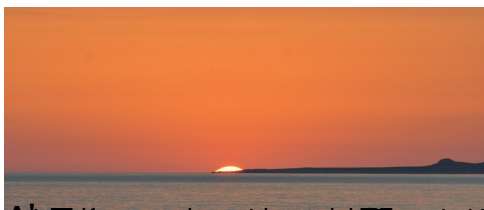
Η επίσκεψη στο κάστρο αποτελεί άλλη μια υποχρέωση όσο και αν το φως τυλίγει τα πάντα με μια σκληρότητα και ο Γραιγος δεν αρκεί να δροσίσει την ιδρωμένη ανάβαση. Η θέα αποζημιώνει την προσπάθεια με το παραπάνω.

Λίγο αργότερα, στην αγαπημένη γωνιά του Γυθείου και στις δυτικά παρακείμενες παραλίες του, μια στάση δροσιάς κρίνεται απαραίτητη για την επικείμενη διάσχιση της Μεσσηνιακής Μάνης στις πιο θερμές ώρες τις ημέρας, λίγη κίνηση σε όλα τα 80 χιλιόμετρα μέχρι την Καλαμάτα και από εκεί ακόμα δυτικότερα μέχρι την φημισμένη παραλία της Βοϊδοκοιλιάς.

Ελάχιστα άτομα, μια - δυο οικογένειες, άλλα τόσα ζευγάρια και καθώς βασιλεύει η μέρα, έπεφτε ο δυτικός άνεμος, φέρνοντας ηρεμία στα ρηχά νερά. Λίγα διάσπαρτα σύννεφα πρόσθεσαν ακόμα περισσότερη γοητεία στην τελευταία βουτιά του διήμερου.

Επιβλητικό ηλιοβασίλεμα στο Ρωμανό, με σμήνη κωνώπων να καταδιώκουν ανηλεώς την επιδερμίδα μας. Περιέργως δεν επιδεικνύουν την ίδια προτίμηση για τους ντόπιους.

Από τον ορεινό χώρο του χωριού προς το λιμάνι, από το λιμάνι προς το κέντρο του χωριού